

følge, var den at gaa dels til Skatter, dels til Laan. Nu har jeg ikke haft den Fornemmelse, at man har ment, at Skatterne ikke har været tilstrækkelig store, eller at man egentlig fra nogen Side har ønsket, at de skulde forøges, men jeg forstaaer det ærede Medlem saaledes, at det er den Politik, han vil anbefale for Fremtiden, og det interesserer mig meget. Hvad det ærede Medlem vil foreslaa, er altsaa en Forøgelse af Skatterne. Saaledes som det ærede Medlem før ræsonnerede — det skal jeg straks komme en Smule nærmere ind paa —, vil det sige, at det ærede Medlem mener, at der skal kræves ganske anderledes af de store Formuer og Indtægter end hidtil. Hvis det ærede Medlem kan faa sit Parti med til det — det kan jo være, at det ærede Medlems Indflydelse er saa betydelig —, saa tror jeg ikke, at det skal støde paa Vanskeligheder fra Regeringens Side. Hvorledes de andre Partier vil stille sig dertil, ved jeg ikke, men hvis vi skal til saadanne Udskrivninger af Skat paa de mest velstillede her i Landet, at det kan opveje Nødvendigheden af at gaa til Statslaan, saa vil jeg tilsige ham min Støtte dertil fra Regeringens Side. Den skal ikke mangle, og heller ikke kan jeg tænke mig, at det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre, eller det socialdemokratiske Parti skulde gøre nogen synderlig Indvending. Saa det kunde vi maaske nok blive enige om. Hvorledes Partiet Venstre vil stille sig, ved jeg ikke. Det var denne Politik, det ærede Medlem syntes at henvise til.

Det ærede Medlem forlangte saa af mig en Finansplan. Det er noget, det har været moderne at sige, uden at man egentlig nogen Sinde har villet forklare mig, hvad det er for noget. Hvis dermed menes, at jeg skal fremkomme med en Art Normalbudget, hvorefter jeg skal sige: der vil blive de og de Udgifter, og de skal mødes med de og de Indtægter, saa vil jeg straks sige det ærede Medlem — det behøver jeg ikke at vente med til Oktober Maaned, saa mange Maaneder kræves, der ikke til den Overvejelse —, at det er mig fuldkommen umuligt, eftersom vi staaer saaledes i det, og det ved det ærede Medlem lige saa godt som alle andre 139 Medlemmer her i Salen, at vi ikke ved, hvorledes Forholdene vil arte sig for et Land som vort, saaledes som Forholdene overhovedet nu er i Verden. Ingen kan forlange hverken af Rigsdagsmænd eller af Finansministeren, at de under Verdenskrigen skal vide, hvilke Udgifter der vil løbe paa i de kommende Tider. Tager vi de Dyrtidsforanstaltninger, som

vi har gennemført i de 2—3 sidste Aar, vil jeg have Lov til at sige, at vi begyndte smaat for senere at lade Lavinen rulle stærkere og stærkere, til det til Slut ikke drejede sig om de faa Millioner, der krævedes fra Begyndelsen af, men om mange, mange Millioner. Og tager vi blot saadant noget som Dyrtidstillæg til Tjenestemænd, begyndte vi med en 5—6 Mill. Kr. og endte med 35—36 Mill. Kr. sidste Gang, og jeg ser, at det konservative Partis Blade kræver, at der skal ydes yderligere Dyrtidstillæg. Hvorledes skal Finansministeren regne med, hvad der endnu kan forlanges, maaske ogsaa med fuld Ret, af Tjenestemændene paa dette Omraade, og hvad der kan forlanges af Befolkningen, hvis Nøden og Arbejdsløsheden bliver haardere i den kommende Vinter. Nej, det, der efter min Mening kan forlanges af en Finansminister, er, at Statskassen staaer saaledes rustet, at den kan bære de Krav, der stilles til den, at den ikke løber tør og Finansministeren maa sige, vi giver op, eller at man i sidste Øjeblik maa komme og kræve Laan eller enorme Skatter, men at dette af Finansministeren saa forsynligt, som det er ham muligt, er forberedt i Forvejen, saa at Overraskelsen udebliver. Det er, hvad jeg har at sige til det ærede Medlem om Finansplanen.

Det ærede Medlem spurgte mig dernæst, om jeg agtede nu at konsolidere de Laan, der er optagne de sidste 3—4 Aar. Dertil maa jeg sige Nej. Jeg har ikke optaget kortvarige Laan under selve Verdenskrigen med den Tanke at søge at konsolidere dem under selve Verdenskrigen, de maa løbe, indtil de forfalder, og det ærede Medlem er ikke saa ukendt med Finanshistorie, at han ikke ved, at der er store Lande, f. Eks. England, der overhovedet benytter kortvarige Laan, benytter dem med Held og ud fra en ganske bestemt Praksis, og jeg kan ikke tænke mig, at det skulde blive saaledes, at den danske Stat ikke om 10—15 Aar skulde være i Stand til at optage kortvarige Laan igen, hvis det da bliver fornødent, eller gaa til Obligationslaan af kortere eller længere Varighed, hvis Forholdene da ligger anderledes.

Saa hengav det ærede Medlem sig til forskellige politiske Spaadomme om, hvordan Tiden vilde blive, naar Prisdaldet kom og Pengenes Værdi atter ændrede sig, om, hvad en Tønde Korn vilde koste i 1928. Da jeg ganske mangler den profetiske Gave, er vant til at holde mig til Jorden og de Forhold, jeg lever under i Øjeblikket, er jeg ikke i Stand til at følge det ærede